УДК 821.111
Б68

Серію «Шкільна бібліотека української
та світової літератури» засновано 2010 року

Enid Blyton
THREE CHEERS, SECRET SEVEN

First published in Great Britain in 1956 by Brockhampton Press
This edition first published in 2013 by Hodder & Stoughton Limited
This edition first published in Ukraine in 2025 by Folio Publishers Ltd

The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature
are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited.
No trade mark or copyrighted material may be reproduced without
the express written permission of the trade mark and copyright owner.
The moral right of the author has been asserted.

The Secret Seven®, Enid Blyton® та підпис Enid Blyton
є зареєстрованими торговими марками
компанії Hodder & Stoughton Limited.
Торгові марки або матеріали, що охороняються авторським
правом, не дозволяється використовувати
без письмової згоди правовласника.
Всі авторські права захищені.

Переклад з англійської *Юлії Вротної*

Illustrations by *Tony Ross*

Художник-оформлювач *Олена Гугалова-Мєшкова*

Видання зроблено без участі ШІ

Text © 2019 Hodder & Stoughton Limited. The text has been amended since the last edition (2013) to revert to the original text wherever possible
Illustrations by Tony Ross. Illustrations © 2013 Hodder & Stoughton Limited
© Ю. В. Вротна, переклад українською, 2026
© О. А. Гугалова-Мєшкова, художнє оформлення, 2026
© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2010

ISBN 978-966-03-5461-6
(Шкільна б-ка укр. та світ. літ.)
ISBN 978-617-8637-88-0

Розділ 1
ЗБОРИ ТАК І НЕ ВІДБУЛИСЯ

— Не бачу сенсу скликати збори Таємної сімки, — озвалася Дженет до Пітера. — Нам насправді немає що обговорювати — ні пригод, ні загадок. І я хотіла дочитати свою книжку.

— У нас не було зборів уже три тижні, — не погодився Пітер. — І якщо в тебе є краще заняття, ніж належати до Таємної сімки та відвідувати збори, то займайся ним! Ми легко знайдемо тобі заміну.

— Пітере! Не будь таким злюкою! — нажахалася Дженет, уявивши себе поза Таємною сімкою. — Звичайно, я хочу бути учасницею нашого товариства. Але наші збори по-справжньому захопливі лише тоді, коли щось відбувається. Або коли ми влаштовуємо собі «свято живота».

— Що ж, у нас буде гарний бенкет, якщо інші принесуть те, що пообіцяли, — нагадав сестрі Пітер. — Дженет, краще допоможи мені прибратися в сараї до приходу інших — ти зараз просто сидиш і байдикуєш!

Брат із сестрою, а також їхній пес Скемпер готувалися зустріти у своєму сараї п'ятьох друзів. На дверях красувалася чимала табличка: «Т. 7», а Скемпер, золотавий спаніель, сидів надворі, неначе охороняв вхід. Зазвичай цей сарай був цілком собі звичайним, але він здавався Скемперу надважливим об'єктом, коли Таємна сімка проводила там збори.

— А ось і хтось прийшов, — мовив Пітер, коли Скемпер тихенько гавкнув на знак привітання.

— Стук-стук! — у зачинені двері сараю різко постукали.

— Пароль? — запитав Пітер. — Тільки не викрикуй його, будь ласка!

— Смоктачки! — озвався чийсь голос, і почулося хихикання.

— Це Пем, — упізнала подружку Дженет. — Заходь!

Пем тримала в руках невеличку торбинку.

— Привіт! — усміхнулася вона. — Я перша? Принесла вам печиво, але, на жаль, його небагато.

— Гав-гав! — долинуло знадвору від Скемпера, й одразу почулися кроки.

— Смоктачки! — сказав хтось напівпошепки. А потім інший голос додав: — М'ятні цукерки! — і залився сміхом.

Пітер хутко вийшов за двері: там стояли Джордж і Колін.

— Заходь, Джордже, — звернувся до друга Пітер. — А ти йди погуляй, Коліне, ти не знав пароль.

— Та ну! Це був лише жарт! — протараторив Колін. — Чесно, слово даю. «Смоктачки» — якийсь дурний пароль, тож я його покращив і сказав «м'ятні цукерки». От запитай Джорджа, знав я пароль чи ні. Я називав йому при зустрічі. Правда, Джордже?

— Так, Пітере, він справді знав пароль, — підтвердив Джордж. — Впусти його.

— Гаразд, тільки цього разу, — насупився Пітер. — Агов, а ось і Барбара із Джеком. Але хто це стоїть отам віддалік?

— Це Сьюзі! — впізнала постать удалині Дженет. — Жахлива сестричка Джека. Б'юся об заклад, вона спробує потрапити на наші збори.

— Пароль, Барбаро, — попросив Пітер.

Барбара і Джек назвали його одночасно та зайшли до сараю.

Пітер поспостерігав за Сьюзі ще кілька хвилин, але вона не наближалася, тому хлопчик зайшов досередини та зачинив двері сараю. Він залишив Скемпера вартувати надворі.

— Варта! — дав команду Пітер, і Скемпер усівся та почав чекати, чудово розуміючи, що повинен гавкнути при наближенні сторонньої особи. Він уважно спостерігав за Сьюзі: якби вона наважилася

підійти хоч на крок ближче, вмить загавкав би своїм найнесамовитішим голосом.

Щойно двері сараю зачинилися, Пітер із серйозним виглядом звернувся до Джека.

— Для чого ти привів за собою жахливу сестричку? Ти ж знаєш, як часто вона псувала наші збори та підслуховувала паролі!

— Ну... Вона пообіцяла не наближатися до нашого сараю, — виправдався Джек. — Так, я погоджуюся, вона не дуже приємна, але завжди дотримується свого слова. Вона не заважатиме нам, от побачиш.

— Але чому ти взагалі її взяв із собою? — не розумів Пітер. — Я їй не довіряю аніскілечки. Б'юся об заклад, вона хоче пошити нас у дурні.

— Та ні. Мені довелося взяти її із собою, — почав пояснювати Джек, — бо наш кузен з Америки прислав їй літак, але сама його запустити вона не може. Мені дуже хочеться побавитися ним, тож ми домовилися політати після наших зборів. Ми залишили літак у тебе під парканом, а після зборів заберемо.

— Літак? Який літак? — нетерпляче запитав Джордж.

— Приголомшливий! — радісно вигукнув Джек. — О-о-ось такий завеликий! — хлопчик широко розвів руки. — І він має якийсь механізм, що заводиться, а потім еластичні гумки приводять його в рух. Суперова іграшка, я вам кажу!

— Як можна було прислати Сьюзі літак? — вражено запитав Пітер. — Чому твій кузен не прислав його тобі, Джеку?

— По правді, нас запитали, що ми хочемо, — знизав плечима Джек. — Я вибрав ковбойські прибамбаси, що теж чудово, а от Сьюзі вибрала літак. Це так у стилі Сьюзі — замовити те, що обов'язково сподобається і мені, коли його побачу. І її літак у сто разів кращий, ніж мій ковбойський костюм...

— А чи не проти була б Сьюзі, якби ми пішли з вами і подивилися, як ти запускаєш літак? — запитав Джордж.

Джек засумнівався.

— Не впевнений. Ти ж знаєш, вона недолюблює Таємну сімку, тому що ми не приймаємо її до товариства.

— А якщо ми зробимо ось що... Не будемо проводити збори Таємної сімки, а винесемо всі наші смаколики у садок і запросимо Сьюзі приєднатися до нас! — запропонував Пітер, який раптово змінив думку про Сьюзі, дізнавшись, що в неї є такий чудовий літак. — Якщо вона дозволить нам побавитися літаком, звісно ж.

— Гаразд, — кивнув Джек. — Я зараз запитаю її. — І він пішов поговорити із Сьюзі.

Хлопчик дуже швидко повернувся.

— Авжеж! Вона каже, що приєднається до нашого бенкету, а потім ми підемо в інше місце і політаємо, — сповістив радісну новину Джек крізь відчинені двері сараю. — Нумо виносьте їжу!

Отож діти вийшли із сараю та попрямували в сад, а Сьюзі приєдналася до них, не приховуючи посмішку на веснянкуватому обличчі.

— Ну привіт! — зухвалим тоном сказала вона. — Сьогодні ми не Таємна сімка — ми Захоплива вісімка!

Розділ 2
ЧУДОВИЙ ЛІТАК

Пітеру не сподобалася заувага Сьюзі, що зараз вони не Таємна сімка, а Захоплива вісімка. Однак виправляти її було поганою ідеєю — не тоді, коли вона збиралася зробити всім послугу.

— Де той суперлітак? — запитав він.

— Де суперсмаколики? — відразу відповіла запитанням на запитання Сьюзі. — Спочатку ласуємо, потім літаємо.

— Добре, добре. Ми саме так і хотіли, — запевнив Пітер. — То де він? Під отим деревом?

— Ні, не там. А зробімо от що, — втрутився Джек. — Ми із Сьюзі збиралися запускати літак у тому великому полі, що за нашим будинком. Як щодо того, аби взяти їжу і посидіти на траві прямо там? То гарне поле.

— Так, незлецька ідея, — сказав Пітер, а інші погодилися. — Нумо, Скемпере, ходімо!

— Гав! — задоволено озвався Скемпер і чимдуж помчав до воріт. Потім зупинився, підозріло глянув на щось під живоплотом і знову гавкнув.